

ΜΗΧΑΛΗΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ : 'Εν 'Αθήναις καὶ ταῖς ἐπαρχ. φρ. 20 — 'Εν τῷ ἔξωτ. φρ. 30.

ΑΓΓΕΛΙΑΙ : ἡμᾶς ἢ δις, λ. 40, τρίς ἕως ἑξάκις λ. 20, κατὰ μῆνα λ. 15, ἔτος ἢ ἑξαμηνίαν λ. 10.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ, ὄδος Μουσῶν, Ἀριθ. 6, ἀπέναντι τῆς οἰκίας Φιλήμορος παρὰ τὴν πλατείαν τοῦ Συντάγματος. —

B. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Ο Κ. ΚΟΝΤΟΣΤΑΥΛΟΣ

Μὴ δυνηθέντες ν' ἀποσπάσωσιν οἱ ἀντιπολιτευόμενοι τὸν κ. Ράλλον, ἀπελπισθέντες καὶ ἀπ' αὐτὸν τὸν κ. Ρούφον, ἐρρίφθησαν τώρα μανιώδεις ἐναντίον τοῦ κ. Κοντοσταύλου. Τὰς αὐτὰς ἡμέρας καθ' ἃς ὁ κ. ὑπουργὸς τῶν ἐξωτερικῶν ἐμεσολάβει μεταξὺ τῶν διίσταμένων ὑπουργῶν, μίᾳ ἀντιπολιτευομένῃ ἔθετεν εἰς τὸ στόμα του λόγους οἷτινες προὔπετιθον τὴν σύγχρονον πανηγυρικὴν περατῆσίν του. Σημεῖον ἀλάσθηστον ὅτι οἱ λόγοι ἐκεῖνοι ἦσαν τοῦ ἀέρος καὶ ἐτέθησαν ἐπίτηδες μετὰ τὴν ὀλίγον μωρὴν πρόθεσιν νὰ ἐπιφέρωσι ψυχρότητα σχέσεων διὰ πραγμάτων ἀβασίμων. Χθὲς δὲ πάλιν ἄλλη πάλιν συνάδελφος ἀποπειράται διὰ τῆς συνήθους εἰς αὐτὴν λογικῆς νὰ ἀποδείξῃ παράξενον τὴν θέσιν τοῦ κ. Κοντοσταύλου. Καὶ διὰ τί νομίζετε ; Διότι ὁ κ. ὑπουργὸς τῶν ἐξωτερικῶν **δὲν ἔχει** ἀντιθέτους ἰδέας πρὸς τὸν κ. πρωθυπουργόν. Καὶ διότι ἀκόμη δὲν στέλλει ἴσως εἰς τὰ γραφεῖα τῆς ἐν λόγῳ παρίξενος συναδέλφου κἀνὲν διαφοράκι ἐναντίον τοῦ κ. Τρικούπη. 'Εὰν ἀπ' ἐναντίας ὁ μὲν κ. Τρικούπης εἶχε ταύτην τὴν ἐξωτερικὴν πολιτικὴν, ὁ δὲ κ. Κοντοσταύλος τὴν ἀκριβῶς ἀντίθετον, ἐὰν ἐκεῖνος ἤθελε συμμαχίαν μετὰ τῶν Βουλγάρων καὶ αὐτὸς συμμαχίαν μετὰ τῶν Κινέζων. τότε ὁ κ. Κοντοσταύλος θὰ ἦτο ἀληθῶς ὑπουργὸς τῶν ἐξωτερικῶν, συμφῶνως μετὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ ἐν λόγῳ δημοσιογραφικοῦ ὄργανου.

Καὶ δυστυχῶς ἡ εὐφυΐα τῶν ἀντιπολιτευομένων ὑπὸ τὰς δογματικὰς ἐμπνεύσεις ἀρχηγῶ ἀνευ ἀρχομένων, δὲν βόσκει μόνον εἰς τὸ γελοῖον, ἀλλὰ βουτᾶ καὶ εἰς τὴν ἀντεθνικὴν ἐκείνην δουλοπροσύνην, τὴν ἀφαιροῦσαν πᾶσαν ἀνεξαρτησίαν ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος καὶ καθιστῶσαν αὐτὴν ἐξάρτημα τῶν μεγάλων δυνάμεων, δουλοπροσύνην τῆς ὁποίας ἀληθῆς ἀρχηγὸς καὶ σχολάρχης ἀνεδείχθη ὁ κ. Δηλιγιάννης καὶ ἐν τοῖς ἐσωτερικοῖς καὶ ἐν τοῖς ἐξωτερικοῖς, καὶ εἰς τὸ φαῦλον ζήτημα τοῦ Σουλῆ, καὶ εἰς τὸ φαυλότερον τοῦ Δομοκοῦ, καὶ εἰς τὰ Βασιλικὰ Διαγγέλματα πρὸς τὴν Ἐθνοσυνέλευσιν. Κατὰ τὴν ἐν λόγῳ συνάδελφον, πρὶν ἢ ὁ κ. Τρικούπης ἀναθέσῃ τὸ χαρτοφυλάκιον τοῦ ὑπουργείου τῶν ἐξωτερικῶν εἰς τὸν κ. Κοντοσταύλον, ὥφειλε πρὸ παντός ἄλλου νὰ ἐρωτήσῃ τοὺς πρέσβεις, ἐὰν τὸν δέχωνται ὡς ὑπουργὸν τῶν ἐξωτερικῶν, ὕστερον μάλιστα ἀπὸ τὸν πολυθρόνητον ἐκεῖνον περὶ τῆς υπογραφῆς τῆς συνθήκης λόγον του ἐν τῇ Βουλῇ, δι' οὗ ἐξήτησε ν' ἀποδείξῃ ὅτι,

κατὰ τὴν γνώμην του, ἡ Ἑλλὰς δὲν ἐπρεπε νὰ σπεύσῃ εἰς τὴν παραδοχὴν τῶν συστάσεων τῆς Εὐρώπης. Τώρα, κατὰ τὴν μυθοπλαστικὴν συνάδελφον, τὸν ἐκδικοῦνται καὶ οἱ πρέσβεις, θεωροῦντες αὐτὸν ὅχι ὡς ὑπουργόν, ἀλλ' ὡς ἀνώτερον ὑπάλληλον τοῦ ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν ὑπουργείου. Διότι, κατὰ τὴν γνώμην τῶν δηλιγιαννικῶν, ὑπουργὸς μὴ ἀνεγνωρισμένος ὑπὸ τῶν κυρίων μοι πρέσβων, δὲν εἶνε ὑπουργός, ἀλλὰ τὸ πολὺ ἀνώτερος ὑπάλληλος.

Μετὰ τοῦ κ. Κοντοσταύλου οὐδεμία σχέσις μᾶς συνδέει, ὡς μετ' οὐδενός· μέλους τῆς κυβερνήσεως, ὡς μετ' οὐδενός ἀκόμη τῆς πολυσυνθέτου ἀντιπολιτεύσεως, πλὴν τῶν ἐξ ἀνάγκης φιλικῶν, ἀλλὰ καθαρῶς προσωπικῶν σχέσεων. Ἐπιμένομεν εἰς ὅ,τι ἀνεκαθεν ἐφρονήσαμεν καὶ φρονοῦμεν, ὅτι ἀπέναντι τῆς πολιτικῆς διασπορᾶς σοβαρὸν ἀντίδοτον θεόν νὰ θεωρηθῇ ὁ ἀνεξαρτήτος τύπος. Ἀκριβῶς δὲ ὑποχρέωσιν τοῦ ἀνεξαρτήτου τύπου νομίζομεν τὴν ὑποστήριξιν πάσης κυβερνήσεως ἐν ἐλλείψει καλλιτέρας, καὶ τὸν περιορισμὸν αὐτοῦ εἰς τὸ νὰ ἐλέγχῃ μὲν τὰ στρεβλά τῆς κυβερνήσεως, νὰ ἐνθαρρύνῃ δὲ τὰ ἀγαθὰ αὐτῆς διαβήματα.

Οὐδέποτε ὑπελάβομεν τὸν κ. Κοντοσταύλον μεγαλοφυΐαν τοῦ τόπου· ἀλλ' εἶνε καὶ μωρὸν συγχρόνως τὸ ἐγείρειν τοιαύτας ἀξιώσεις. Πανθομολογούμενον ὅμως εἶνε ὅτι εἶνε ἐκ τῶν χρηστοτέρων καὶ ἀκεραιότερων πολιτῶν, ἡ δὲ παιδεία του, αἱ σχέσεις του, τὸ διπλωματικὸν παρελθόν του παρὰ πάντα ἄλλον ὑπεδείκνυον αὐτὸν εἰς τὴν θέσιν τοῦ ὑπουργοῦ τῶν ἐξωτερικῶν. Ἐὰν δὲν ἀπατώμεθα δὲ, κατὰ τὴν τελευταίαν δεκαετίαν μετὰ τοὺς ἀρχηγούς τῶν κομμάτων, αὐτὸς μόνον καὶ ὁ κ. Δηλιγιάννης διήθηναν τὸ ὑπουργεῖον τῶν ἐξωτερικῶν. Ἐὰν λοιπὸν ἐπρόκειτο νὰ γεννηθῇ συλλογισμὸς τις εἰς τοὺς κυρίους πρέσβεις ἕνεκα τοῦ διορισμοῦ τοῦ νέου ὑπουργοῦ τῶν ἐξωτερικῶν, ὁ συλλογισμὸς οὗτος οὐδὲν ἄλλο ἢ δύνάτο νὰ ἐνέχῃ ἢ τὴν σκέψιν τῆς εἰδικότητος τοῦ κ. Κοντοσταύλου.

'Αλλ' ὑπῆρχεν ἀκόμη καὶ ἄλλη οὐσιαστικώτερα εἰδικότης, καὶ αὕτη ἦτον ἡ μεμετρημένη πάντοτε καὶ λελογισμένη ἀντισλαβικὴ πολιτικὴ του, ἣν μετῆλθε τὸ 1876, ὑπὸ τὸν Κουμουνοῦρον, καὶ δι' ἧς βεβαίως θὰ συνετέλεσεν, ἐφ' ὅσον ἐπέτρεπον τὰ συγχροούμενα συμφέροντα τῶν μεγάλων δυνάμεων, εἰς τὴν ἐπὶ τε Οἰκουμενικῆς καὶ ἔπειτα ἐξευμένισιν τῆς ἀγγλικῆς πολιτικῆς, ἐγκολπωθείσης ἔστω καὶ ὀλίγον πλατωνικῶς, τὴν ἐλληνισμὸν καὶ ἐπὶ Δέρβυ καὶ ἐπὶ Σαλισθούρ. Αἱ δὲ παρούσαι περιστάσεις, ὑπὸ τὴν ἐποψίν τῆς ἐγκυμονουμένης κρίσεως καὶ ὑπὸ τὴν ἐποψίν τῆς ἐν εἰρήνῃ ἐθνολογικῆς

πολιτικής της Ελλάδος εν τη Ανατολή, ή παρουσία του κ. Κοντοσταύλου εν τη κυβερνήσει είνε ου μόνον εγγυήσις ότι τήν εθνικήν τρεπόμεθα εδόν, αλλά βεβαίως χρησιμεύει πολυ εις τήν ένσωμάτωσιν και ένεργοποίησιν μιὰς δραστηκής ελληνικής πολιτικής εν ταις υπό δεινόν άγώνα ελληνικαίς εν τη Ανατολή επαρχίαις.

Νομίζομεν δε ότι και ειργάσθη τελευταίον επιστημότερον επί του ζητήματος τούτου και θέλομεν ίδει μίαν ήμέραν τήν εργασίαν του κ. Κοντοσταύλου, σύμφωνον με τας εύχάς του Πανελληνίου, και μόνον ασύμφωνον και ασύμφορον προς τας εύχάς των κυρίων μοι δηλιγιαννικων, οιτινες διά του όργανου των, τής εν λόγω εφημερίδος, προς ήν αποτεινόνται αι γραμμαι αυται, εκήρυξαν ότι «ουδενίαν αποδίδουσι σημασίαν εις τήν παρουσίαν του κ. Τρικούπη ή του κ. Κοντοσταύλου εις τό ύπουργείον των εξωτερικών, διότι φρονοῦσιν, ότι, όπως σήμερα δυστυχώς υπάρχει ο τόπος ούτος, δύναται να θεωρηθῆ ως έντελώς έξουδετερωμένος.»

Δεν νομίζετε ότι διαβλέπετε εις τας άνθεχνικας και μονονουχι αυστροσλαβικας αυτας γραμμακας, παρασκευην του εδάφους εν μερους των Δηλιγιαννικων, όπως όταν ο κακός δαίμων της Ελλάδος παραδώση ποτε τήν έξωτερικήν πολιτικήν εις τον κ. Δηλιγιάννην, εύρεθῆ ούτος έτοιμος να εύχαι ριστήση τους κυρίους μοι πρόσθεις ;

Καλιόβαν

ΧΡΟΝΙΚΑ

Αυτά τὰ δύο χρονικά μὰς τὰ στέλλουν έξωθεν :

Μόνον με τήν θεωρίαν ο κ. Λουδοβάρδος ζητεί να διοικήση τήν εκπαίδευσιν ; Δικτι δέν επισκέπτεται ποτέ ο Ε-διος τὰ σχολεία, τὰ γυμνάσια, τό Πανεπιστήμιον ένα ίδη

67 ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ 67

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνέχ. ιδ. αριθ. 489)

- "Οχι, άλλ' ανάχωριτε.
- Λοιπόν ;
- Θέλω να επιστρέψω ώσχύτως εις Γαλλίαν.
- Δέν έχετε πλέον εκεί κανένα συγγενή.
- Τούτο είνε αληθές.
- Άλλά διατί τότε να μη μείνητε εν Βαταυία όπου μετὰ τινα ετη θα έσχηματίσετε μικράν τινα περιουσίαν ;
- Διότι άφοῦ αναχωρήσετε, θα αισθάνομαι ότι δέν δύναμαι πλέον να ζήτω ένταῦθα' θα ήμην δυστυχής.
- Ο Παύλος περιειργάσθη αυτόν μειδιών.
- Και εάν δέν περπατάωμεν μαζί τήν Ζελιμάν ;
- Ο Κάρολος Σεβρύ έποίησε κίνησιν τινα εκπλήξεως.
- "Ω ! έψιθύρισεν, έμμαντεύσατε. . .

ότι οι μαθηται και φοιτηται σχεδόν πάντες απήλθον εξ Α-θηνων και οι καθηγηται ένώπιον κενών θρανίων άερα κοπανίζουσι ;

"Η να επιμείνη εις τήν εφαρμογήν του μέτρου τής παρατάσεως των μαθημάτων μέχρι τής 15ης Ιουνίου και να έρεύρη μάλιστα τροπον έντελέσεως αυτού ή να μάς άφείνη ήσυχους. Πέρουι μάλιστα πάντες οι απελθόντες από του Πάσχα φοιτηται έλαβον άποδείξει; άκροάσεως τον Σεπτέμβριον και Οκτώβριον.

Δήμαρχος θέλει να γίνῃ ο κ. Φρεαρίτης ; Οι ήμίσεις των χάριν τής προχθεσινής διαδηλώσεως προσελθόντων εις τήν οίκίαν του απήλθον βλασφημοῦντες και ποδαγλούντες, διότι πάντες σχεδόν έσκόνησαν επί του άστρώτου πεζοδρομίου του γωνιαίου οίκουπέδου του. Καλά θα καταφέρη τον καλλωπισμόν τής πόλεως ή περιμένει όταν γίνῃ δήμαρχος να πλακοστρώση τό πεζοδρόμιόν του μετὰ των λοιπων δημοτικών ;

Διά δε τό τοι Παλατιού πεζοδρόμιον επί τής εδου Κηφιστος διατί δέν έχει κανείς τήν τόλμην να φωνάξῃ ; Να ισότης !

Έν τῷ δήμῳ Λιτωλικού ο κ. Μπέλιας παραγκωνισθείς παρά του κυρίου Τρικούπη εις τὰ δημοτικά, μετὰ δεκαπενταετείς πολιτικας υπηρεσίας, διότι ποσά τήν θέλκσιν του άρχηγού ήθέλησε να εκτεθῆ δήμαρχος, άπεράσισε να άποτυρῆ από τό κόμμα του κυρίου Τρικούπη και συνδράμη τον υποψήριον δήμαρχον του Δεληγεωργικού κόμματος Κωνσταντίνον Λάσκαρη, τούθ' όπερ και εκτελεῖ μετὰ ήπποτικής όντως ειλικρινείας έμμένων εις τον λόγον ον έδωκε και ένεργών ήθικώς όπερ τής επιτυχίας του κυρίου

-- Μάλιστα, αγαθέ μου Σεβρύ, έμάντευσα τό μυστικόν σου' αγαπής τήν Ζελιμάν.

— "Ω ! ναί τήν αγαπάω ! Άλλ' αυτη δέν θα μείνη, θα θελήση ν' ακολουθήση τήν κυρίαν της.

— "Αν και ή Ζελιμά έχη μεγάλην φιλίαν μετὰ τής Λουκίας, ή Ζελιμά θα μείνη εν Βαταυία επειδή αγαπά τον Κάρολον Σεβρύ.

— Με αγαπά, λέγετε, με αγαπά !

— Μάλιστα.

— Είναι δυνατόν ;

— Η Ζελιμά τίποτε δέν εκρυφεν από τήν Λουκίαν. Τώρα, αγαπητέ μου Σεβρύ, ακούσατέ μου. Ο κ. Δεβιλλιέρ πολυ σας εκτιμῆ ένεκα τής μεγάλης ειλικρινείας σας και τής άρσιωσέως σας. Προς άμοιβήν των υπηρεσιων εις τον οίκον και εκείνων, ως μέλλετε ν' αποδώσετε εισέτι, θέλετε λάθει μετοχήν εις τας επιχειρήσεις. Ο κ. Δεβιλλιέρ θα σας νυμφεύση, όπως ένύμφευσεν ήμας, τήν Λουκίαν και έμέ, και μετὰ τινα ετη, όταν σχηματίσητε και σεις περιουσίαν, θα έλθητε προς συνάντησιν ήμων εν Γαλλίη, όποτε θα είμεθα εν νέου και πάντοτε συννωμένοι.

Μετὰ τινας ήμέρας, ο Παύλος και ή Λουκία επέβηθήσθησαν επί γαλλικού πλοίου, αποπλέοντος διά τήν Γαλλίαν.

"Η Ζελιμά εκλαίει, άλλ' ο Κάρολος Σεβρύ ήτο αυτου, όπως τήν παρηγορήση.

Λάσκαρη. Τό τοιοῦτο ένισχύει ουκ όλίγον τό Δεληγεωργικόν κόμμα εν τη έπικρίξι Μεσολογγίου.

"Αν δέν μεταλλάξῃ φέτος τύχην ο πρώην των Μουσων παρλίσιος κήπος, δέν θα μεταλλάξῃ ποτέ. Αι Μουσαι ειχον καταστήσει στεγνά γεροντοκόριτσα. Ουδόλωις δε παράδοξον αν τό όνομά των έφερε γουρσουϊα και άποτυχίαν. Η μεταβάπτισις έπρεπε να γίνῃ. Και έπέτυχε. Παράδεισος ! Και τό όνομα μόνον πληροῖ μακαριότητος' άλλά και ο Άδάμ του Παρδείσου απήλλαγμένος φαίνεται Εύας και όθρεως και άλλων διαβόλων ξεύρει πολυ καλά τήν δουλειά του και εργάζεται συντόμως μετὰ φιλοκαλίας και ελευθεριότητος δαπανών, περιποιούμενος, καλλωπίζων. Άνθοστόλιστος ο κήπος του με σκιάδας, με άφθονον αερίοφος, ου ο Άδάμ είνε αυτοκατασκευαστής, με συσσίτια, έστιατόρια, αναπαυτήρια, συνεντευκτήρια, ωδεία, μουσικήν, Στάινφελδ ζύθον, γεφύρας, πίδακαι και δεξαμενίδια' όμολογουμένως κατέστη τό κέντρον του Ήλισου. Και εις τό κέντρον αυτό πρόκειται να ένθρονισθῆ ο καλλίτερος θεατρικός θίασος, ο των αδελφών Ταβουλάρηδων, τούπίλλην Μένανδρος, τα πρωτεία πάντοτε κατακλαθών εις τους αθηναϊκούς οφθαλμούς και τας αθηναϊκας καρδιας. Αι νέα σκηνογραφία θα είνε παραδεισίοι, και οι ήματισμοι έπίσης και δράματα νέα και ήθοσοι νεοι, ώστε τό καθαρώς εθνικόν δημόσιον—ο λαός—θα τρέχη εκεί ν' ακούη εις τήν γλώσσάν του πράγματα με ουσίαν, των όποιων θα συμμετέχη, συγκινοούμενος, συμπωνών, συνενδιαφερόμενος. Η θεατρική περίοδος του Παρδείσου άρχεται μετὰ δέκα ήμέρας και θ' αναγγελθῆ διά μεγάλων και μικρών προγραμμάτων, τοιχοκολλήσεων, σαλιπιμών και κανονοβολισμών.

Βρούσι και εις τό Βαρθακονήσι, τήν ποιητικήν εκείνην

ΚΒ.

ΕΠΑΝΟΔΟΣ ΕΙΣ ΓΑΛΛΙΑΝ

"Ο πλοῦς ύπήρξε μακρός, δύσκολος, επικίνδυνος μάλιστα. Έπί τέσσαρας μήνας τό πλοιον διέμενον εν τη θαλάσση, ότε ο σκοπιωρός παρατήρησε τέλος τα παράλια τής Γαλλίας.

"Ο Παύλος και ή Λουκία ειχον εγκαταλείψει τήν Βαταϊαν τῆ 8η Φεβρουαριου' έφθασαν εις Χάβρην τῆ 12η Ιουνίου.

Νεανίας τις άνέμενον επί του λιμένος. Είδε ριπτομένην τήν άγκυραν, στρεφόμενον τον εργατήν, προέδόμενον τό πλοιον, ετετα τιθεμένην τήν αποβάθραν τής αποβιβάσεως. Άλλ' ειχεν ήδη παρατηρήσει επί του καταστρώματος ύψηλόν και ώραιον νεανίαν μετὰ διακεκριμένον τρόπον πλησίον γυναικός ώραιωτάτης.

"Ο νεανίας, όστις άνέμενε, μάτην εκήτει ν' άναμνησθῆ, δέν άνεγνώριζε τον επιβάτην, άλλά αδιάφορον, δέν άμφεβαλλεν ότι ούτος ήν ο μαρκήσιος Σαμαράνδ.

"Ότε ο Παύλος και ή Λουκία κατήλθον επί τής έρηρῆς, ο νεανίας προχώρησε προς αυτούς, κρατών μετὰ σεβασμού τον πιλον εν χερσίν.

— Οι οφθαλμοι μου δέν σας αναγνωρίζουσιν, ειπεν άπευθυνόμενος εις τον Μαρκήσιον, άλλ' εκ των παλμων τής καρδιάς μου αισθάνομαι ότι εισθε ο ήγαπημένος μου αδελφός, Παύλος Σαμαράνδ.

παρλίσιαν φωλεάν, όπου καλαμιές ύπερήφανες και νερά κελούζοντα και Ναυσικάια πλένουσαι και ο ροδόκηπος του θεου του Βαρθακονησιου Λεκάτη. "Ο κ. Δήμαρχος, όστις εις τὰ τετραπέρατα των Αθηνών έστησε τας ευεργετικας του κρήνας, καρόν είνε να μην αφήση με τό παράπονο και τήν δίψαν 'ς τὰ χείλη και τους τετραπερασμένους Βαρθακονησιώτας, άφοῦ μάλιστα αντιπρόσωπος των παρίσταται ο κ. Λεκάτης ευωδιών, ροδοστεφανωμένος, γλυκογελών, εις τήν μίαν του τσέπην κρύπτων βερούκοκκα, εις τήν άλλην κεράσια, ο γεμίσας τό Παναθήναιον από τὰ τριακόσια είδη των ρόδων του και τό Στάδιον από τήν άκατάπαυστον με τον χρυσοθήραν Πέτρον χρυσήν του λίμαν.

"Η ύπηρεσία του νέου παρά τήν Γλυκοβρουσιν Γαλακτοκομείου γίνεται τακτικωτάτη. Νεαρά ξανθά γοργά χωρικάδια με τὰ χερύγματα κάμνον τήν διανομήν των τενεκεδέντων δοχείων τής μισῆς και τής μιὰς και των δύο οκάδων, τὰ όποια έχουν έντός κάρρου. Τους δυσκολεύει μόνον ο βαρύς ύπνος των Αθηναίων, δεσποτών τε δεσποινών τε θεραπόντων τε θεραπεινιδών τε, και κτυπά ο κακομοίρης ο χωρικός δροσερά δροσερά τήν πόρτα, νομίζων ότι όπως αυτός και τὰ πτηνά κελადούν και λαλούν, ούτω και ή λοιπή κτίσις, άλλά που να σηκωθῆ ή οικοδέσποινα ή ή θεραπεινίς, και άπέργεται να δώση άλλου, και πάλιν ξαναέρχεται και πάλιν κτυπά 'ς τό βρόντο, χωρίς όμως και να εξαγληθῆ ή ύπομονή του, διότι θα επανέλθη επί τέλους εις τας όκτώ, εις τας έννέα και θα εγγχειρίση τό δοχείόν του. Έν Άγγλία θρίνουν οι διανομεις τὰ δοχεία έξωθεν τής θύρας και άπέρχονται, χωρίς συγχρότως να άπέρχηται και τό γάλα εκ τής οίκιας. "Αν έγινετο τοιαύτη άπίπειρα και έδω, τήν επιούσαν θα ειχομεν τίς οίδη πόσας άνακρέσεις. . . έναντίον των γαλακτοδοχείων ! Συμβαίνουν δε και

— Λέων, αγαπητέ μοι αδελφέ ! άνέκραξεν ο Παύλος άνοίγων τας άγκάλας του.

"Ενηγκαλίσθησαν μετὰ περιπαθούς τρυφερότητος.

— Λουκία, υπέλαβεν ο Παύλος, όμιλών άγγλιστί προς τήν νεάνιδα, είνε ο αδελφός μου Λέων Δεσιμαίζ, περι ου πολλάκις σας ειπον.

"Η ώραία μιγάς έμειδιάσεν επιχαρίτως και ετεινε τας παρειάς της έφ' ών ο Λέων επέθεσε δύο μεγάλα φιλήματα.

— Η Λουκία δέν γνωρίζει ακόμη τήν γαλλικήν, ειπεν ο μαρκήσιος, όμιλει δε καλώς τήν άγγλικήν και τήν ίνδικήν.

— Δέν γνωρίζω τήν ίνδικήν γλώσσαν, αδελφέ μου, άπεκρίθη ο Λέων, άλλ' έμαθον τήν άγγλικήν, και αν επιθυμητε, όμιλούμεν διά ταύτης τής γλώσσης.

"Ο Παύλος εσφιγξε τήν χείρα του Λέοντος ευχαριστών ούτως αυτώ.

— Τι κάμνει ή αγαθή ήμων μήτηρ ; ήρώτησεν.

"Ο Λέων εταπεινώσε θλιβερώς τήν κεφαλήν και εξέβαλεν άναστεναγμόν, όστις έφαινετο εξερχόμενος εκ του βάθους τής καρδιάς του.

— Α ! άνέκραξεν ο μαρκήσιος, ή σιωπή σου μοι αναγγέλλει δυστύχημα ! Η μήτηρ ήμων, Λέων, ή εξαίρετος ήμων μήτηρ. . .

— Απέθανεν !

"Ο μαρκήσιος ώχρήασεν, εκλονίσθη και τὰ δάκρυα έρρευσαν επί των οφθαλμών του.

Άλλαι δυσκολίαι. Εύρεθησαν οικοδόσποιναί αΐτινες, θέλουσιν νά λαμβάνουν γάλα μόνον τήν Πέμπτην καί Κυριακήν, καί άλλαι άπαξ τής εβδομάδος!! "Άλλαι αΐ όποιαί σήμερον ζήτουσιν διακόσια δράμια καί αύριον διακόσια πενήντα. "Ανοιξε τό ένσφράγιστον δοχείον καί δός μου δά πενήντα δράμια. Μή γίνεσαι δύσκολος!! Εύτυχώς ή 'Εταιρία διευθύνεται άπό επιχειρηματίας τάξεις καί προόδου καί έννοούν νά φυλάξουν πάση θυσία τά δύο ταύτα έμβλήματα. Προσεχώ; θά έχουν καί δοχεία καί εκατόν καί πενήντα δραμίων. Τό δέ γάλα μένει πάντοτε τό αύτό, ώραιόν, γνήσιον, ευώδες, γευστικώτατον, άληθές άρωμα τών ευωδιών 'Αθηνών. Έντος δέ όλίγου τό Γαλακτοκομείον θά λάβη μεγάλως δικαστάσεις; θά τό έπισκεφθώμεν καί θά σάς τό περιγράψωμεν.

ΕΚΔΟΓΑΙ ΒΟΛΟΥ
(Ίδιαιότερον τηλεγράφημα)

Βόλος, 30 Ιουνίου.

Καρτάλης; δήμαρχος, πλειοψηφήσας τετρακοσίας ψήφους. Η τάξις έμεινεν άδιατάρακτος. Ένθουσιασμός πολύς. Είς δήμον Παλίου πλειοψηφεί κόμμα Καρτάλη. Είς Λάρισσαν Γεωργιάδης. Είς Μακρονήσαν Κουκουδάμης.

ΑΘΗΝΑΙΚΗ ΣΥΓΚΟΙΝΩΝΙΑ

Χθές είς τών άμαξηλατών έδρασε τό πρώτον, δυνάμεθα νά είπωμεν, άθλον τής άγριότητος τών πλειοτέρων συναδέλφων του, καί έξεδικήθη καθ' όλης τής άθηναϊκής κοινωνίας ήτις άπό τής συστάσεως τών 'Αθηνών δέν πνύει μετά πόνου προσφέρουσα καθ' έκάστην σχεδόν άπό έν θύμα καί δέν χορταίνουσιν οί άμαξηλάται, ποθούντες φαίνεται πλειότερα καθώς τό άνθρωποράγο εκείνο θεριό του ππραμυθίου.

- Η Λουκία άνεστέναξεν.
- Παυλέ μου, Παυλέ μου, είπε διά γλυκειάς φωνής, θά τήν κλαύσωμεν όμω.
- Μάλιστα, άπήντησεν ό Παύλος, θά τήν κλαύσωμεν, είνε άξία θρήνου, διότι πολύ μάς ήγάπησεν.
- Ηνωρθώθη καί επανειλημμένως έψαυσε διά τής χειρός τό μέτωπόν του.
- Ποϋ πηγαίνομεν; ήρώτησε.
- Είς τό Μέγα Ξενοδοχείον, όπου διέθεσα έν όλόκληρον τμήμα. Παρήγγειλα πρός τούτους νά έτοιμασθ ή καί γεύμα. Δυνάμεθα νά καθίσωμεν είς τήν τράπεζαν άμα φθάσωμεν.
- Έχομεν τά πράγματά μας;
- Μήν άνησυχείτε, άδελφέ μου; όφρόντισα, ώστε νά μετενεχθώσιν είς τό ξενοδοχείον.
- Ευχαριστώ, Λέων, ευχαριστώ. Πώς εύρέθη; ένταύθα κατά τήν άφίξίν μας;
- Άπό τριών εβδομάδων εύρίσκομαι είς Κάβρην άναμίνων ύμās.
- Ω! αγαπητέ άδελφέ!
- Μικντεύσατε τήν εύτυχίαν μου, ότε τήν πρώϊαν ταύτην έφάνη τό πλοϊον τό έν Βαταϊκίς προερχόμενον. Άμέσως έλαβον τά μέτρα μου διά νά σάς περιποιηθώ.

Ό άτυχής Ραπτόπουλος πρό όλίγων ήμερών μόλις μνηστευθείς, διέβαινεν διά τής μικράς όδου τήν όποιαν χωρίζει άφ' ένός; τό καφενείον του Γιαννοπούλου καί άφ' έτέρου τά κυριακάτικα αύτου τραπέζια καταπλημμυρούσι πολύ μέρος τής πλατείας, ένώ έκ τρίτου πλήθος άμαζών παρατεταγμένων ίσταται άπειλητικόν πρός τά πλευρά τών τραπέζων, καί έκ τετάρτου άν θέλετε διά νά έχετε σωστήν πολιορκίαν διατηρίζουσι τήν πλατείαν του Συντάγματος; άλλεπάλληλα τραμβάϋ μετά βρόντου τεσσάρων όμω κεραιών, καί μετά ταχύτητος όκτώ ίππων! Καί είναι Κυριακή σημειώσατε, όλος δέ ό άθηναϊκός πληθυσμός συρρέει ή διέρχεται τήν πλατείαν του Συντάγματος.

Ό άτυχής λοιπόν Ραυτόπουλος διέβαινε μετά τής μνηστή; καί τής πενθεράς του τήν όδόν του Γιαννοπούλου, ότε αϊφνιδίως προσάλλει κατ' άντικρύ του άμαξα δρομαίως κάμψασα καί ταχύτερον ελαύνουσα τήν στενήν εκείνην καί πολυάνθρωπον όδόν. Τό άτυχές; θύμα έμεινεν άναυδον πρό του έπαπειλούντος καί άναποφείκτου σχεδόν κινδύνου, χιλιάδες δέ άνθρώπων διερχομένων τήν ψυχικήν αύτου θυέλλαν άρχίζουσιν κραυγάζοντες σπαραξικαρδίως; ό Άθλιος άμαξηλάτης ζητεί τότε μόλις νά κρατήσ η τους ίππους του, άλλ' ήτο πλέον άργά, ό Ραπτόπουλος εύρίσκετο ύπό τήν άμαξαν, ίπποι δέ καί τροχοί διήλθαν διά του σώματος; αύτου ένώ πάντων πένν τά στήθη κατέβλιβε θανάτου σιγή; καί ήτο ή σιγή εκείνη έν είδος προσευχής ύπερ του κατασυντριβέντος άνθρώπου! Η άμαξα τέλος διήλθε, ό δέ ύποτιθέμενος νεκρός ως έκ θαύματος άνηγέρθη μόνος, άλλα μεμολοπισμένος καί κάτωχρος; πολλοί δέ έσπευσαν νά επιδραψώσιν αύτῷ τās πρώτας βοήθειας. Άλλά τότε ό κόσμος όλος έμμανεί; ώρμησε κατά του φοικτού άμαξηλάτου τόν όποιον έξυλοκόπησε γενναϊότατα, καί ίσως θά τῷ απέδιδε τά ίσα, εάν αΐ ράβδοι καί αΐ καρέκλαι έφθανον μέχρι τής ύψηλής αύτου θέσεως; κλητήρες δέ άστυνομικοί όλίγον

- Είς τό τελευταϊον γράμμα σας έπιφορτίξατε τήν μητέρα νά εύρη διά τήν κ. Μαρκησίαν. . .
- Είπέ, άδελφέ μου, Λέων, ή Λουκία είσι θέλει νά τήν όνομάζης.
- Μάλιστα, όνομάζετέ με άδελφήν σας, είπεν ή Λουκία.
- Νά εύρη διά τήν άδελφήν μου θαλαμηπόλον άγγλίδα, γνωρίζουσαν έντελώς τήν γαλλικήν.
- Τηόντι.
- Ό θάνατος δέν επέτρεψεν είς τήν μητέρα ν' άνταποκριθ ή είς τήν έπιθυμίαν σας, έπιφορτίσθην έγώ αύτός τήν φροντίδα ταύτην καί έλπίζω ότι ή άδελφή μου θά ήνε εύχαριστημένη έκ τής άγγλίδος θαλαμηπόλου αύτῆς.
- Εφθασαν είς τό ξενοδοχείον.
- Ό Παύλος καί ή Λουκία μετέβησαν είς τά ώρισμένα αύτων δώματα, ένφ ό νέος βαρόνος άνέπτυσσε μεγίστην δραστηριότητα, ίνα έπισπεύσ η τήν μεταφοράν τών επίπλων.
- Η κυρία Μαρκησία είνε έτοιμος; ήλιθε καί είπεν άγγλιστί είς ύπνρέτης, όστις εύκόλως άνεγνωρίσθη ότι ήν τέκνον τής 'Αλβιδώνας.
- Τούτο ήν νέον δείγμα περιποιήσεως του Λέοντος.
- Ό μαρκησίος έμειδίασε διά τρόπον δηλούντος τήν εύχαριστήϊόν του. Η μαρκησία νύχαρίστησε τόν άνδράδελφόν της διά ήδέος βλέμματος εύγνωμοσύνης.
- Πόσον είνε ωραία! διελογίζετο ό βαρόνος, όν ή θελκτική ωραιότης τής μιγάδος έξεθαμβού.

ΔΙΚΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΝ ΤΩ ΚΑΚΟΥΓΡΟΔΙΚΕΙΩ

άργά ως πάντοτε δέν έσπευδον νά τόν άπαλλάξωσι καί νά τόν μεταφέρωσι είς τήν άστυνομίαν.

Θέλετε τώρα καί μετά τό γεγονός αύτό, τό μυριοστήν φρονά καταδεικνών τήν άθλιότητα τής διοικήσεως, νά σάς είπωμεν τās κρίσεις μας; άλλα θά προφθάσωμεν άρα νά σά τās είπωμεν, άφού κατά τήν αύτην άκριβώς ώραν, ως έκ συνθήματος; άλλη άμαξα παρά τό στενόν εκείνο του 'Ιλισσου έπειράτο νά καταπατήσ η τόν κόσμον, είς δέ άξιωματικός δικαιοτάτα εξιφούλκει κατά του άμαξηλάτου;

Καί τί νομίζετε άκόμη; τόν στενόν εκείνον δρομίσκον per me ci va nella città dolente

κατέστησαν έτι στενωτέρον έπισωρεύσαντες; εκεί κάρρα τινά πετρών διά τήν κατασκευήν μιās γαφύρας; ώστε νά κινδυνεύωμεν πλέον νά καταπλακωώμεθα καί μόνον.

Είναι κατάστασις αύτη πραγμάτων; Καί είναι δύσκολον τάχα ή Κυβέρνησις επί τέλου, νά διατάξ η τήν κατεδάφισιν του αύθάδους εκείνου τοίχου καί νά πληρώσ η έπειτα τόν κύριον τών όσον αξίζει παρά νά έρχονται άμφότεροι είς έβραϊκίς διαπραγματεύσεις; διά νά εξαγισθ ή επί τέλους καί τό μέρος εκείνο δι' άνθρωπίνου πτώματος.

Καί όταν ή διοίκησις δεικνύη ποσούτην άπανθρωπίαν, οί πολιταί τάχα μόνον δέν δύνανται νά γορηλώσιν τόν τοίχον εκείνον καί όταν ή διοίκησις θελήσ η νά έπέμβη νά τής ρίψωσιν είς τήν κεφαλήν όλους εκείνους τούς συσσωρευθέντας σωρούς έκ πετρών καθαρίζοντας ούτω καί τόν δρόμον;

Αύτά τά ζητήματα είς όλον τόν άλλον κόσμον γίνονται ούτω προχείρως, άλλ' έδώ φαίνεται επέπερωτ ν' άποθηνώσωμεν καί άπό τās άμάξας καί άπό τους ίππους καί άπό τους όνους; άκόμη καί άπό ό,τι άλλο συνδέεται με τήν 'Ελληνικήν διοίκησιν.

- Μετέβησαν είς τό έστιατόριον, καί έγευματίσαν σιωπηλώς, έπειδή ό Παύλος διελογίζετο τήν μητέρα του άθυμος.
- Ότε προσνήγθη ό καρές, ό μαρκησίος; θέλων να διασκεδάσ η τās όδυνηράς του σκέψεις είπε τῷ άδελφῷ αύτου.
- Εφρόντισα, μοι είπε, περί τής άποκαταστάσεώς μας, εύραστείσει νά μάς είπης πώς διέταξες τά καθ' ήμās;
- Άδελφέ μου, ό,τι έπραξα έπιθυμώ νά ήνε με τήν συναινεσίαν σας.
- Ό,τι έπραξας, Λέων, έκ τών προτέρων επιδοκιμάζω. Έπανερχομαι είς τήν Γαλλίαν όλος έκτετατισμένος καί άγνωών τās έξεις καί τās συνθήκας του κόσμου. Σύ, Λέων, άληθής παρισινός, άνήκων είς τήν ύψηλήν κοινωνίαν, γνωρίζεις βεβαίως κάλλιον έμού ό,τι πρέπει, ό,τι είνε αναγκαϊόν καί καλόν.
- Τούτο μοι έμπνέει θάρρος καί είμαι εύτυχής διότι καλώς κατενόησα ό,τι έπιθυμείτε. Πρό πάντων, αγαπητέ άδελφέ, όφείλω νά σάς πληροπορήσω ότι είμεθα έν Γαλλία έν πλήρει επανάστασει. Όπως; ό Κάρολος Ι', ό Λουδοβίκος; Φίλιππος; έξεθρονίσθη.
- Άληθώς!
- Οί Παρίσιοι επαναστατήσαντες; άπιδίωξαν έκ τών άνακτόρων τήν βασιλικήν οικογένειαν, ήτις κατέφυγεν είς διάφορα μέρη. Ό βασιλεύς, ή βασίλισσα καί αΐ πριγκήπισσα εύρον άσυλον έν 'Αγγλία. Τό δεύτερον ή Γαλλία δημοκρατείται, άλλα καί ούτω δέν άπολαύομεν ήσυχίας. Όπως;

Υπό τās έντυπώσεις τών καταθέσεων τών μαρτύρων, έν τῇ προχθεσινή δίκη του φιλαδέλφου άδελφοκτόνου, καί μετά τήν άκουσθείσαν άπολογίαν του, μίαν, συνεπή, διαυγή, με χαμηλωμένους όφθαλμούς; με σιγαλήν, άλλ' εύσταθ ή φωνήν, καί πριν έτι άκουσθ ή άγόρευσις του κ. Εισαγγελέως; ήμεθα τόσω πεπεισμένοι περί τής άθωώσεώς του, ώστε στραφέντες έν άφελεία έψιθυρίσαμεν πούς τόν γείτονά μας άόχι μόνον νά άθωωθ ή, άλλα νά του δοθ ή καί άμοιβή. . .

— Καί όμως. . . θά καταδικασθ ή, μάς άπήντησεν μελαγχολικώς.

Καί όντως οί κ. ένορκαι διά τής έτυμηγορίας των τόν εκήρυξαν ένοχον άκαιρέσεως; καί ζήτημα ύπήρξε μεταξύ αύτων άν πρεπή νά συστηθ ή είς τήν βασιλικήν χάριν. Κατεδικάσθη είς 3 έτών καί ήμίσεως φυλάκισιν.

«Υπομονή!» του είπε πλησιάσας αύτον, ένας γέρος Κρητικός. Άλλ' έν άνυπόμονον δάκρυ, έν καί μόνον, άπό του όφθαλμού του κατηγορουμένου, άπήντησεν ως μόνη διαμαρτυρησις αύτου κατά τής άδικίας.

— Έν τῇ σημερινή σενεδριάσει ή ένδικαζομένη πράξις άνήκει είς τήν ελαφράν φιλολογίαν του έγκλήματος. Έπρόκειντο ζυλοκοπήματα καί τραύμα έκ συστάσεως.

— Η σιγήν είς τι τών χωρίων τής 'Αττικής, τήν 23 Αυγούστου του 1882, ήμερα πανηγύρεως.

Καί ένταύθα δέ, περίεργον! τό άρχικόν αΐτιον εί-ε ή γυνή! παντού ή γυνή! Ό παθών είχε κλέψ η πρό καιρού γάστρας βασιλικού άπό τό παράθυρον τής άδελφῆς του Χριστοφόρου Δούκα, μεμνστευμένης μετά του Λιάσκου. Η κλοπή του προσφιλους αύτου φυτου του λαου έξεωρήθη

- άλλοτε, οί δημοκρατικοί οί κυβερνώντες ήμās είσι πάντοτε έτοιμοι νά κατασπαραχθώσι. Τό έμπόριον είνε νεκρόν, τά μεγάλα βιομηχανικά έργα άνεστάλησαν άφρης. Οί Παρίσιοι διατελοϋσιν ύπό δινεκήν άνταρσίαν. Τί θέλουσιν; Άγνοούσι καί αύτοί.
- Είς κακήν εποχήν φθάνομεν, είπεν ό μαρκησίος κινών τήν κεφαλήν.
- Ένεκα τής καταστάσεως ταύτης, άδελφέ μου, κατανοείτε ότι δέν έσκέφθην νά σάς έτοιμάσω οικημά τι έν Παρίσιος.
- Ζητών άνεκάλυφα έν Πόρ-Μαρλϋ, έν θελκτική τοποθεσία παρά τήν όχθην του Σηκουάνα, ωραϊαν έξοχικήν οικίαν, σχεδόν μικρόν πύργον. Η ιδιοκτησία έπωλείτο καί έδίδετο είς ένοίκιον; ένοίκιασα δέ αύτην δι' έν έτος είς όνομα του μαρκησιου Σαμαράνδ. Άν καί δέν είνε εύρύχωρος, είνε όμως έπαρκώς μεγάλη. Υπάρχουσι πυκνά δάση, άνθη, ήλιος, σια, πηγαί δροσεραί.
- Άλλ' ή διαμονή αύτη είνε χαριστάτη, είπεν ή Λουκία.
- Άγαπητέ μου Λέων, ύπερέβης τās έπιθυμίας μου.
- Έσκέφθην ότι αΐ κλίσεις σας ώμοιάζον πρός τās ίδι-κας μου, έπειδή έγεννήθην έν τής αυτῆς μητρός, άπήντησεν ύποκριτικώς; ό βαρόνος.
- Ό μαρκησίος τῷ έτεινε τήν χείρα.

(άκολουθεί)

ύβρις κατά τῆς φιλοστόργου περιποιημένης αὐτὸ κατόχου... καὶ ὕβρις ἀντανκλωμένη ἐπὶ τοῦ μνηστήρος...

Φυσικῶς ἡ ἡμέρα τῆς πανηγύρεως ἦτο ἡ καταλληλοτέρα πρὸς ἐκδίκασιν ὀλίγων κροσι, ὀλίγου χοροῦ—διπλῆ Ζάλη— εἶνε κακοὶ σύμβουλοι. Προηγεῖται ὁ μνηστὴρ δι' ἐνὸς ραπίσματος...

Καὶ σήμερον παρακλήθηνται ἑκτσαρες νεανίαι κατηγοροῦμενοι ἐπὶ ἐκ συστάσεως τραύματι.

Διὰ μίαν μάρτυρα ἐχρησίσθη ἀνάγκη διερμηνείας, ἀγνοοῦσαν τὴν ἑλληνικὴν ἤξευρε μόνον τὰ ἀρβανιτικὰ τῆς. Τί ἀλλαγινὴ ἐντύπωσις εἰς τὸν σκεπτόμενον...

ΚΑΚΟΥΡΓΟΔΙΚΕΙΟΝ ΣΥΡΟΥ

(ΕΙΔΙΚΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Μπαλαφάρης καὶ δὲν συμαζεύεται

Κατηγοροῦμενοι εἶναι ὁ Ἰωάννης Κακούρης ἢ Μπαλαφάρης, ἅπαξ καταδικασθεὶς εἰς θάνατον καὶ τετράκις εἰς φυλάκισιν...

Οἱ μάρτυρες εἶπαν ὅτι οἱ Μπαλαφάρης καὶ Βουργαράκης, ἐπῆλθον εἰς τῆς Ἀσπασίας Τρίμη, εἰς τὸ Γκάζι, τὸ κατάστημα καὶ ἐγύρεψαν κορίτσια. Αὐτῆ, ἀντὶ κορίτσια, τοὺς ἔφερε τὸν ἐριππο χωροφύλακα...

Ὁ Μανώλαρος ὅμως εἶναι σκύλος, καὶ γίνεται καλὰ. Ὁ δὲ Μπαλαφάρης καὶ ὁ Βουργαράκης, εἶναι καὶ αὐτοὶ ἐπιφοβοὶ, καὶ διὰ τοῦτο καταδικάζονται...

Μπέκ.

ΝΕΑ ΦΥΛΑΚΙΣΙΣ ΕΝΟΡΚΩΝ

(ΕΚΤΑΚΤΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Ζάνκυνθος, 27 Μαΐου.

Τὴν παρελθούσαν Δευτέραν ἐπανελήφθη ἐν τῷ ἐνταῦθα κακουργιοδικεῖω τὸ ἐν Νκαυπλίω ἐσχάτως συμβάν λυπηρὸν δικαστικὸν ἐπιπέδιν. Κατηγοροῦντο τινεὶ ἐπὶ βίαισιν, διαπραχθέντι ἐν Ἥλειε, αἱ δὲ περὶ τῆς ἐνοχῆς αὐτοῦ ἀποδείξεις ἐφαίνοντο...

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

Χθὲς περὶ τὴν 6 ὥραν μ. μ. ὁ ἀμαξήλατος Ἰω. Ἀναστασιου, ἐκ Σερρών τῆς Μακεδονίας, κάμπτων τὴν γωνίαν τὴν ἐξώθεν τοῦ καφενεῖου Γιαννοπούλου...

Χθὲς τὴν 4 ὥραν μ. μ. ὁ Ὅθων Μπουρνιαῖς ἐμπορομεσίτης ἀνέγγειλεν εἰς τὸ 5. ἀστυνομικὸν τμήμα ὅτι τὴν παρελθούσαν νύκτα μεταξὺ τῆς 9 λ. 10 ὥρας τῆς ἐσπέρας ἀπούσης τῆς συζύγου του ἀφρέθησαν...

Τὴν 40 ὥραν τῆς ἐσπέρας κύριός τις ἐμπορὸς ἐν τῇ ὁδῷ Διόλου εἰσελθὼν εἰς τὸ παρὰ τὴν ἁγίαν Εἰρήνην καφενεῖον τῆς Ἀχθίας, καὶ ἀναθίσας ἐκεῖ τὴν μεταξωτὴν ὀμπρέλλαν...

Χθὲς μ. μ. ὑποψήριός τις περιερχόμενος τὸ ΣΤ' τμήμα καὶ λαβὼν ἀνάγκην νὰ ἐξοδεύσῃ παρέδωκεν εἰς ἓνα τῶν ἀκολουθούντων αὐτὸν τὸν Ἰωάννην Πολυζῶνη ἢ Φιλάρου...

Ὁ κ. Ἀμπελιόπουλος ἀναδέχεται νὰ προϋμνήσῃ τοὺς θέλοντας νὰ παρουσιασθῶσιν εἰς τὸ 6' Ζάννειον διαγωνισμα.

λέα κ. Συκούρη, ὅστις ὑποπεύων ὅτι αὐτὴ ἦτο προῖον μάλλον ἐνορκικῆς συναλλαγῆς ἢ ἐνορκικῆς συνειδήσεως...

ΧΡΟΝΙΚΑ ΠΥΡΓΟΥ

(ΤΟΥ ΕΙΔΙΚΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Πύργος, 24 Μαΐου

Τὸ χάραγμα τῶν σταριδῶν, ὅπερ σχεδὸν ἐπερατώθη, ἀπὸ τῆς ἡμέρας ταύτης ἡμᾶς διὰ τοῦτο δὲ οὐτε τὰς τῶν ὑπουργῶν ἐρίδας παρετηρήσαμεν...

Κατ' αὐτὰς ἀνεμένετο ὁ κ. Συγγρός πρὸς τέλει τῶν ἐγκαινίων τοῦ ἀνεγειρομένου τῆς Ὀλυμπίας Μουσείου, οὗ τὴν ἀπαρτίαν τῆς κατασκευῆς αὐτοῦ, ὡς γνωστὸν, ἀνέλαθε...

Ἐν τῷ συμποσίῳ τούτῳ τούτῳ ἐβλέπεσ τὴν ἀρχαϊκὴν ἀρέλειαν διότι οὐδεμίαν ἐξοχότην ἐν αὐτῇ παρεκάλητο, ἀλλ' ὁ ἐργάτης λαός, ὁ δὲ διὰ τῆς φιλοργίας αὐτοῦ τὸν τόπον ἐξωραϊζόν.

τες ὑπὲρ τοῦ Ἑθνους, τοῦ διαδόχου, τοῦ Βασιλέως, καὶ τοῦ Εὐεργέτου Συγγροῦ. Ἐπὶ τῆς σκιάδος ἐκυμάτιζεν ἡ ἑλληνικὴ σημαία...

ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

Ἰδοὺ καὶ ἄλλος τόμος τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐκδόμενου ὠραίου θεατρικοῦ περιοδικοῦ, μοναδικοῦ εἰς τὸ εἶδος τοῦ ὅποιον...

Μὲ τοὺς προηγηθέντας ἑκτὼ τόμους τριάκοντα καὶ ἐννέα ὅλα δραματικὰ ἔργα μᾶς προσέφεραν, ὅλα κομψὰ καὶ ἀξιόλογα...

ΔΙΝΟΡΑ

Ἡ συνομιλία ἐκείνη ἀπὸ πρώτης ἀρχῆς ἐν γένει τὸν ἠνώχλει. Αὐταὶ αἱ ἐκμυστηρεύσεις, αὐτὰ τὰ παράπονα δὲν ἠδύναντο νὰ ἀπολήξουν εἰς τίποτε. Ἴδου τώρα ποῦ τοῦ ἐξητοῦσε νὰ τὴν βοηθήσῃ εἰς τὰ πρώτα βήματα ἐνώπιον τοῦ ἐφετείου; . . . Τί ἰδέα! λιγάκι ἀλλόκοτη! Ἄλλ' αὐτὸς δὲν ἐννοοῦσε τίποτε ἀπὸ τὰ καθέκαστα τῶν δικαστηρίων, ἀπολύτως τίποτε. Περιεφρόνει τὰς δίκας καὶ τὴν στρεψοδικίαν. Οἱ Βωμοκροτῆλ δὲ Σαντεναὶ ὑπεχρεοῦντο νὰ ἔχῃσι ξίφος καὶ ὄχι βελάδαν, καὶ ποτὲ δικαστικοὶ δὲν εἶχον ἐπέλθει εἰς τὴν οἰκογένειάν των. Δὲν εἶχεν εἰς τὸ μέγαρον οὔτε ἐφεσιδικίας οὔτε τελεσιδικίας. Δὲν ἔπρεπε ποσῶς νὰ βασίζεται ἐπ' αὐτοῦ. Ἄλλως τε ἡ ἀθωότης εἶνε πάντοτε βεβαία ὅτι θὰ θριαμβεύσῃ καὶ δὲν βλέπει τις δικαστικὰς πλάνας εἰμὴ εἰς τὰ κακὰ μυθιστορήματα καὶ τὰ παρηκμακότα δράματα. Καὶ εἰς τὰς τοιαύτας παραμυθίας ἀποσταζούσας τὴν ψυχρὰν φιλοφροσύνην τοῦ πεπολιτισμένου, ἡ Δινόρα ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἀνεκάλυπτεν, οὐκ οἶδε πως, τόνον τινὰ εἰρωνικῆς ὑπεροφίας. Τὰ τετριμμένα ἐκείνα λόγια: «Θάρος . . . ὑπομονή. . . ὑποταχθῆτε εἰς τὴν τύχην. . . » τὰ συνρθεῖντο ὡς ἂν παγετώδης τις ὄγκος κατέπιπτεν ἐπὶ τῶν ὤμων τῆς.

Ἵπομονή; ἐκείνη; ἐνώπιον τῆς προδήλου ταύτης ἀδικίας; Ἡ θυγάτηρ τοῦ δυστυχοῦς ἀθώου τοῦ ὀδηγηθέντος εἰς τὰς εἰρκτάς, ὡς πρόβατον εἰς τὸ σφαγεῖον, νὰ δεχθῆ ἀγογγύστως καὶ σιωπηρῶς τοιαύτην σκληρὰν παραγνώρισιν! Ἄλλὰ διὰ ποίαν τὴν ἐξελάμβανεν ὁ πρίγγιψ Σαντεναί; Δὲν ἐγίνωσκε λοιπὸν ὅτι ὑπάρχει ἰδιώτης τιμῆ, ὡς ὑπάρχει τιτλοφόρος, ἢ μᾶλλον ὅτι μία εἶνε ἡ τιμὴ, καὶ ὅτι ἡ κόρη τοῦ λογίου δὲν θὰ ὑπέμενε τὴν αἰσχύνην ταύτην, ὅσα καὶ ὁ υἱὸς τοῦ στρατηγοῦ πρίγγιπος Σαντεναί δὲν θὰ ὑπέφερε μίαν προσβολήν.

Τὸν ἐγκατέλιπεν, ἐνῶ ἐξηγεῖτο ἡ ἀπατηθεῖσα ἐμπιστοσύνη τῆς ἐνώπιον τῆς περιφρονητικῆς κατὰ τι φιλοφροσύνης τοῦ Ρενέ. Ἐκεῖνος δὲ ἀνῆλθε τὸ ὄχημα, λίγων εἰς τὸν ἠνίοχον: «Εἰς τὸ σπῆτι!» Καὶ ἐνῶ τὸν ἔφερον ἐκεῖ ἡ ἄμαξά του, ἀνεπόλει μετ' ἡδυπαθοῦς τινος ὑποφρικιάσεως τὴν χάριν τοῦ νοστήμου ὠχρῶντος προσώπου, τὴν φλόγα τῶν ὀφθαλμῶν, τὴν διεγερτικὴν ἔλξιν τῶν χειλέων τῆς.

— Ἴσως ἐφάνηκα πολὺ ψυχρὸς! ἐσκέπτετο ὁ πρίγγιψ ἔπρεπε νὰ τὴν κάμω νὰ πιστεύσῃ ὅτι ἐνδιαφέρομαι περισσότερο ἀπὸ αὐτὴν διὰ τὸν πατέρα τῆς.

Ἡ Δινόρα εἶχεν ὄρεξιν νὰ κλάυσῃ τὴν ἀποπτᾶσαν χίμαιραν, ἐπιστρέφουσα εἰς τὴν οἰκίαν τῆς. Δὲν εἶχεν εὖρει παρὰ τῷ Ρενέ τὴν καρδίαν, τὴν ὁποίαν προσεδόκα.

Μεθ' ἄλλην τὴν ἀβρότητα του, ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν, τῆς εἶχεν ὀμιλήσει ὡς νὰ ἦτο ξένη. Ἐν τοσοῦτω δὲν ἠδύνατο νὰ πιστεύῃ ἐκεῖνος, ὄχι, δὲν ἠδύνατο νὰ πιστεύῃ ὅτι ὁ πτωχὸς πατέρας ἦτο ἀξίος καταδικῆς. Τὸν ἔξευρε!

Διατί νὰ μὴ ἀπαντήσῃ ἀμέσως εἰς τὰς παρακλήσεις τῆς; Διατί νὰ μὴ εἴπῃ—καὶ πῶς τοὺς ἐπερίμενε αὐτοὺς τοὺς λόγους—ὅ,τι δύναμαι νὰ κάμω διὰ τὸν πατέρα σας, θὰ τὸ δοκιμάσω!»

Ἦτο τόσῳ κατατεθλιμμένη, ἡ ἀπελπισία τῆς ζωῆς τῆς εἶχε ζωγραφισθῆ ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς ὥστε ἡ γηραιὰ Βι-

κτορία, ὅταν εἰσῆλθε, τὴν ἠρώτησε: «Τί εἶνε λοιπὸν ἀκόμη θεέ μου;»

— Τίποτε· ὅ,τι ἔπρεπε νὰ συμβῆ, συνέβη. Ὅταν κανεὶ εἶνε δυστυχῆς, δὲν ἔχει πλέον φίλους· ἰδοὺ τὸ πᾶν.

Καὶ ὅμως εἶχε τόσας ἐλπίδας ἀναθέσει ἐπὶ τῆς συμπαθείας τοῦ πρίγγιπος Σαντεναί! Δὲν εἶχε σωστὰ λογαριάσει ἀναμφισβότως. Ἄφρσε νὰ τὴν σύρουσιν, νὰ τὴν σύρουσιν τὰ νεανικά της ὄνειρα, νὰ ὄνειροπολῆ ἐκείνον, χωρὶς νὰ σκεφθῆ ἀμέσως, ἐκείνο τὸ ὅποιον ἔπρεπε νὰ σκεφθῆ: ὅτι ἴδεν ἦσαν τῆς αὐτῆς τάξεως, καὶ ἔρωσ μεταξὺ των ἦτο ἀδύνατος. Φεῦ! μάλιστὰ, ἀδύνατος! Ἄλλὰ τὸν ἠγάπα!

Καὶ τώρα, ἐν τῇ πικρίᾳ τῆς πλάνης τῆς, ἤσθάνετο ὅτι τὸν ἠγάπα. Τὸν ἀγνωστον ἐκείνον ἔρωτα, ἀγνωστον ἢ καταπιγασμένον, τὸν ἐξεδόλου μετὰ δομείας ζωηρότητος ἢ ὀδύνης τῆς, καὶ ποία ἦτο ἡ πραγματικὴ ἰσχὺς του. Ἦτο εὐδαίμων ἄλλοτε, ὅταν ἐσύχναζεν εἰς τοῦ Βερινγιόν, διότι ἔλπικεν ὅτι θὰ ἦτο ἐκεῖνος ἐκεῖ. Ἦτο χαρὰ τῆς ἡ ἐσπέρας, τὴν ὁποίαν διήρχετο ἀνούουσα ἐκείνον. Καὶ ἔφερε μαζὴ τῆς τὰ λογάκια του, τὰ ὅποια ἐφαίνοντο τόσῳ γλυκὰ, τόσῳ γλυκὰ μὲ τὴν ἀργυρόμαζον φρεσκάδα των.

Τὸ πρίγγιπόπουλο! τὸ μικροῦλί της, ὁ Σαντεναί! Ὅταν ὀμιλοῦσαν περὶ αὐτοῦ ἐνώπιόν της, ὑπερεπήνουν τὰς χάριτάς του, τὸ ἐπαγωγόν, τὸν τρόπον ἀκόμη τοῦ ἐκφραζεσθαι. Ἐκείνη τὸν εὗρισκε θελκτικὸν τῷ ὄντι, χωρὶς νὰ ἐξετάσῃ τίποτε, ἀπλοῦστατα, διότι τῆς ἤρεσκε. Ναι, τὸν ἠγάπα. Καὶ τὸ ἐπανελάμβανεν ἀκόμη καὶ τώρα, κολλῶσα τὸ μέτωπον ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν, ἐν τῷ θεωρεῖν τὴν πλατεῖαν, τὴν ὁποίαν ἡ ἐπερχομένη νῦξ ἐκάλυπτεν ὡς διὰ μέλανος πέπλου.

Ὅρθία ἡ Δινόρα παρετήρει πρὸ ἐκυτῆς, ἀθυμοῦσα, σκεπτομένη ὅτι, ἀφοῦ ὁ πρίγγιψ δὲν προσήρχετο ἀρωγός, ἔπρεπε νὰ ἀπελπισθῆ· οὐδεὶς, οὐδεὶς θὰ ἔσπευδε νὰ τὴν βοηθήσῃ. Καὶ ἐδοκίμαζε φρικωδῆ ἐντύπωσιν ἐγκαταλείψειν, μεγαλυνομένην ὑπὸ τῆς θλιβερότητος τοῦ ἐσπερινοῦ λυκαυγῶς. Ἡ σκιά ἐπιπτεν ἐπὶ τῆς ἐρήμου πλατείας, ἐνθα τὰ γυμνωμένα δένδρα ἠνωρθοῦντο ὑπεράνω τῶν εὐθυγράμμων σιδηρῶν τοῦ δρυφάκτου. Ὅπισθεν, ἠνῆπτοντο τὰ φῶτα μεμακρυσμένων οἰκιῶν· ὁ ἀνακινούμενος καπνὸς, ἐξερχόμενος ἀπὸ τὰ βᾶθη τῆς σιδηροδρομικῆς γραμμῆς ἐξητμίζετο εἰς σκιαύγειαν τῆς ἐσπέρας, καὶ ἀντήγει τὸ σφύριγμα τῶν τραίνων τὰ ὅποια ἔφερον μακρὰν τῶν Παρισίων ἢ ὀδηγῶν πρὸς τὴν ἀβύσσον πλήθη ταξιδιωτῶν. Καὶ τὰ σφύριγμα ταῦτα τὴν συνεκίνουν ὡς ἂν τὴν προσεκόλουν. Ἄχ! πῶς θὰ ἐγκατέλιπε τὸ Παρίσι ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἀφίνετο φρικωδῶς ὀλομόναχην, γαμένη, μὲ ποία πρὸς τὴν γὰρὰ θὰ τὸ ἀφινεν, ἐὰν εἶχε μαζὴ τῆς τὸν πατέρα τῆς· τὸν πατέρα τῆς, τὸν ὅποιον τῆς ἀπέσπασα καὶ τὸν ἐκλείσαν ἐκεῖ κάτω!

Οὕτω, δὲν ἔπρεπε νὰ στηρίξῃ τὰς ἐλπίδας τῆς ἐπὶ τοῦ Σαντεναί. Τῆς τὸ εἶπαν δύο ἡμέρας προητέτερα, καὶ δὲν ἠθέλησε νὰ τὸ πιστεύσῃ. Οὔτε ἀκόμη τὸ ἐπίστευεν· ἴσως, καθὼς κατάλαβεν ἔξαφνα, εὐρέθη περισσότερο στενοχωρημένος παρὰ ἀδιάφορος. Ἐνθυμείτο ὅτι μολοντοῦτο ἤθελε νὰ τῆς φανῆ ἀξίεραστός. Ἐπὶ στιγμὴν, ζητοῦσα τὴν χεῖρά του, εἶχεν αἰσθανθῆ τὴν χεῖρα τοῦ πρίγγιπος. Προσεπάθει νὰ ἐνθυμηθῆ τοὺς τελευταίους λόγους, τοὺς ὁποίους τῆς εἶπε. Δὲν ἦτο ξηρὸς χαιρετισμὸς, ἐνυπῆρχεν ἐκεῖ κάποια παρηγορία. Μήπως δὲν ἦτο δυνατόν νὰ παρεξηγήσῃ τὴν σημασίαν τῆς ὑπομονῆς, τὴν ὁποίαν τῆς ἐσύσταινεν ὁ πρίγγιψ Σαντεναί;